

ואלו מותרין פרק שני נדרים

כל שכן דסבירא ליה דלא מעייל גופיה לספיקא דהיכא דגדר ויש צניעות ספק לא הוי נזיר ולדידיה סבירא ליה דקמס נזירות להקל: אימא סיפא. דספק נזירות להקל: המוציא מחזיקו. כהן דזעני לפסוקי מנייה עליו להביא ראייה שהן צבורות שלא הפילה נפל קודם לכן ואי תפס

לכו כהן על הצעלים להביא ראייה ללא צבור הוא: ואסורים בגזיה ועבודה. אע"פ דלא היה ודאי. אלמא ספק קדשים לחומרם ואסורין בגזיה ועבודה והיכי מניין לאוקומה כרבי אליעזר והאמר רבי אליעזר לא הקדיש את הכוי דספק קדשים לקולא: אמאי קא קדמיה. קדושת צבור הבאה ממאליה לקדושת כוי דע"י אדם קדושת צבור בזה ממאליה להכי מחמיר בגזיה ועבודה קדושת כוי דעל ידי אדם לא הוי קדושה מספק: הא קשיא. דקמתי

סיפא דהא דספק נזירות להקל: ספק משקה. לכל טומאה משקין קרי

ספק משום דלית להו עיקר מן הסורה לפי שלא מנינו טומאה למשקין בפירוש מן הסורה והאי דכתיב וכל משקה אשר ישמה בכל כלי יטמא (ויקרא י"א) ההוא הכשר הוא: [ג"ל רישא], וכל משקה אשר ישמה בכל כלי יטמא (ויקרא י"א) לכן טומאה לעמאן ודאי טומאין: אצל נטמא אחרים טהורין. ואי ר"ח היא הא דלאוקמה [ג] לרישא דספק נזירות כרבי אליעזר ומי סבירא ליה לדיטמא טמא והתניא רבי אליעזר אומר אין טומאה למשקין כל עיקר מדע כו': הניחא לשמואל. לא קשיא דרבי אליעזר אדר"י אליעזר אלא ודאי לא מיתוקמא רבך דבריימא דספק נזירות להקל כר"א: ע"א אלא אי קשיא דרבי אליעזר הא קשיא ספק משקין [ג] לרישא. טומאה משקין עלמאן כו': הא ניהא לשמואל

כל שכן גופיה לא מעייל לספיקא. הלכך מתניתין דקמס נזירות להקל רבי אליעזר: אחד צבור אדם ואחד צבור בהמה. כגון שילדה זכר ונקבה ואין ידוע אי זה הוליא ראשו ראשון: ושני עלה אסורין בגזיה ועבודה. סיפא דמתניתין גופיה דספק נזירות להקל היא. והכי פריך בשלמא אי לא מוקמינן לה כר"א לא קשיא רישא אסיפא דרישא דספק נזירות להקל משום דגופו לא מעייל איניש לספיקא וסיפא דספק צבורות כיון דממונה הוא אמרינן דמעיל איניש ממונה לספיקא אלא לדידך דלא שני לך בין גופו לממונו קשיא: אמאי קדמיה

קדושה הבאה ממאליה לקדושה הבאה בידי אדם. משום דקדושה הבאה בידי אדם הוא דליכא למימר דהאי גברא לא גמר לעוליה נפשיה וממוניה לספיקא אצל קדושה הבאה בידי שמים ליכא למימר הכי דאטו צדיה הוא: ספק משקין. כגון שהשיט טמא ידו לצין המשקין ואין ידוע אם נגע בהן: [ג] לרישא. טומא. כלומר לטומאת עמאן אזלינן לחומרם אצל לא לטמא אחרים. ליכא נוסחי דגרסי הכא דברי ר"ח היה ר"א אומר דבריו ותוספתא היא בזמנא טהורין ואיכא מאן דלא גרים ליה דלמא ליה לאותובי

מתניתין והא [ג] סיפא דמתניתין דספק נזירות להקל היא דקמתי [ג] ספק משקין לטמא טמא אחרים טהורין ופשיטא ליה לאקשויי ממניתמא משום דמפרטא בהדיא דר"א [ג] דספק משקין לטמא טמא: אין טומאה למשקין כל עיקר. מדאורייתא: על איז קמלא. חגב ששמו איל: דגן. טהור וכשר לאכילה:

ועל משקה כי מעבדיה דגן. דכיון דטומאת משקין מדרבנן בשתקה כי מטבחיא לא גזרו שלא להרבות טומאה בעורה. וכיון דטומאת משקין מדרבנן היכי מחמירין בספקייהו: הא ניהא לשמואל דאמר דגן מלמא אחרים אצל טומאה עלמאן כו'. פיהל דמשום דטומאת עמאן מדאורייתא אזלינן בספקייהו לחומרם: אלא נטמא דרישא דגן. דאפילו טומאת עמאן מדרבנן: מאי איכא למימר. הוה לן למיזל בספקייהו לקולא. וכי תימא אס כן אפילו לא מוקמינן הא דספק נזירות להקל כר"א היכי ניהא הא אכתי קשיא דרבי אליעזר אדרבי אליעזר דהא אמר בהדיא דטומאת משקין מדרבנן דקמתי אין טומאה למשקין כל עיקר ואפילו הכי אזיל בספקייהו לחומרם דקמתי וכן היא רבי אליעזר אומר דבריו עלה דהאיא דספק משקין לטמא טמא רבי לומר דהכי פריך בשלמא אי רבך דקמתי נזירות להקל רבי אליעזר דהא נהי דרבינן אצל כיון דלמתיא דספק נזירות להקל רבי אליעזר הוא נהי

דהוי קדושה הבאה בידי אדם היכי עדיפא טומאה דרבנן אע"פ שהיא בזה ממאליה דאורייתא, אע"פ שהיא בזה בידי אדם. וכי תימא הא חווינן בהדיא דקדושה הבאה בידי אדם אע"פ שהיא מדאורייתא מיקל ר"ח בספקייהו דקמתי לא הקדיש את הכוי וכיון שכן אפילו כי לא מוקמינן הא דספק נזירות להקל כר"א קשיא דר"א אדרבי אליעזר איכא למימר דהוה מניין לדחויי דהיינו טעמא דרבי אליעזר דלאמר לא הקדיש את הכוי משום דכוי שמו עליו ולא קרו ליה איניש חיה ולא בהמה זה י"ל: והך ומלאו שנגנז או שאבד רבי יהודה מסיב. משום דלא מסיק אדעתיה דלחוי נזיר עד שיתבצר לו שיהא בזה כרי מלה כור: טעמא דאין מיביין הא מיביין אסורין. האי דמקשה דמיקא דסיפא ולא פריך מגופא דרישא דקמתי סתם תרומה יהודה האלמא ספיקא לחומרם דאיהא דרישא מלחויי דרישא מלחויי סתם תרומה הלכה כר"א דלמתיא לריא לך נזירי דתרומה ודאי דתרומה הלכה כרבי אצל רבי יוחנן קשיא דמדיחיה טעמא דהמירא דגליל לפי שאין מביין משמע הא מביין זו וזו אסורין דספיקא לחומרם: [ג] ואילו על ספק לא מצי מגלה. לפי שרריך לגלגל על הבאת קרבנותיו ולא מצי לאתויינהו דלמא לא הוי נזיר ומיייתי חולין בעורה. וכי תימא נהי דחטאת לא מצי לאתויי בתגאי שאין חטאת בזה נזבה לימי עולה ושלמים ויתני אס נזיר אי הרי אלו לחובתי ואס לאו יהא נזבה דהא קיימא לן [ג] דאס גלגל על אחד משלשתן י"א י"ל הני מילי דביעבד אצל לכתולה אינו מגלה אלא א"כ הקריב חטאת ועולה ושלמים הלכך לית ליה תקנתא לנזירות

הבאה

מוסף רש"י

מב א מיי פ"ח מהלך
צבורים הלכה טו [כ]
ופ"ד שם הלכה טו [כ]
ומלכות צבורות
הלכה: [ג] ופ"ח ה' [כ] סג
עשין ריא וסמן קמא ופי'
קמא טו"ע י"ד סי' שה
ספקי' י' [כ] [כ] וסמן שטו
ספקי' א ופי' שטו ספי' א
ופי' שיה ספי' שכל ספקי' י'
[ג] ופי':
מב ב מיי פ"ח מהלכות
מעילה הלכה ח סג
שם טו"ע שם סי' שטו
ספקי' א:
מב ג מיי פ"ח מהלכות
אבות וטומאה הלכ'
:י:
מב ד מיי פ"ח מהלך
נזירות הלכה ט:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ע"א אלא
וכו לעומת טמא וטמאה:
(ב) ר"ח ומלאו וכו' ואין
ידוע אם היא:

תוספות

ר"ש אברה. דמעיל
נפשיה לספיקין
ואת"ה היכי מיייתי קרבנן
והלא חולין בעורה היא
דמאן אין צבירי מלה
כור ואין הגדר חל וי"ל
שעיר על מלא אס יש
בו מלה כור היכי נזיר
ואס לאו היכי נזיר נזבה
אלמא לריש מעייל נפשיה
למתיא ומתניתין דקמס
דברים לחמירי מתוקמא
כ"ש ואי"ה והלא לרבי
שמעון לא הוי נזיר ודאי
אלא הוי נזיר מספק ולרבי
השמות (לרבנן) אס יש בו
מלה כור צבירי מתניין קמתי
אסור ביהאי קאמר ג"כ
למלכות דומיא דקמתי גבי
של מניס נזיר אסור דהמס
אסור ודאי קאמר וי"ל
דמתניין אפ"ה נזיר ודאי
אלא שהוא נזיר בשלשן
דמשמע אסור היתיר אצל
הכא הגדר אנו נזיר ודאי
דמאן אין צבירי מלה כור
[ואת"ה] א"כ מה דממה
הא דרבי שמעון לגדר
דמתניין דמתניתין הגדר
ודאי והכא הגדר ספק
ודאי דה"ק רבי שמעון
אסור אלמא אפילו נזיר
כספק משקין ויזיל לחומרם
כספק נזירות שזה
הוי ודאי מר שמוספין
חומר משמעות: מעמא
דאין מביין הא מביין
אבור. תימה [מרישא]
דלמתיא הוי מצי למיפוך
דקמתי צבירי סתם תרומה
יהודה אסור בלא שום
דיוק [ואת"ה] דתוספתא
צבירי הוי מצי ודאי כיון
שהס סמוכין כ"כ לירושלם
פשיטא דבעינן לחזור אצל
גלגל אפילו נתקוס שהן
מביין מ"מ מוקוס והוי
כמו ספק ואפי"ה אסורים:

טמא אחרים מדרבנן הוא ולא מדאורייתא, ולא דורש יטמא דכתיב גבי משקין בשלשן ויטמא, הלכך היא ליה ספיקא דרבנן ונקולא [פסחים סו]. ר"א אומר אין טומאה למשקין כל עיקר. ואפילו לטומאת עמאן, והאי כל משקה אשר ישמה עליו הר"ה. קשיא אי נזיר יטמא כן הוי כסן מוציא מחזיקו עליו הלאה, ואם מקשה כסן ושקמי יטמא והנר זומ הוי יטמא מוציא מחזיקו [טו]. ואסורים בגזיה ועבודה. משקן שמה קדשים הם [טו]. קדושה הבאה ממאליה. שם צבור הוא מלאין קדש [טו]. כשעל ספק משקה בתמיחא טומאתו, כיון עמא טעמא נגלגל במשקין טהורין, וכל ספק לא נגע. וכל ספק משקה טעמאן עולה לו ספק טומאה. טמאן לו ספק, דקמתי נזירות משקין ליהו עמאן מוציא מחזיקו היא, דכתיב וכל משקה אשר ישמה וכו', הלכך היא ליה ספיקא דאורייתא לחומרם, לטמא אחרים. וכל ספק משקה אחרים. כיון היה מקל בידו ובלבשה משקין טמאין וזיקה לצין הכחות טהורין, ספק נגעה ספק לא נגע, וכל ספק משקה אחרים. כי היא שטייה במסכת טהרות, טהור. וזמן הכחות טהרות הן, דקמתי משקין